

Laino proti Itálii [velký senát] – č. 33158/96

Rozsudek ze dne 18. 2. 1999 [velký senát]

Článek 6

Článek 6-1

Přiměřená lhůta

Délka občanskoprávního řízení: *porušení*

Skutkový stav – Stěžovatelem byl italský občan, který se narodil v roce 1960 a žije v Neapoli. Dne 15. března 1990 podal u neapolského obvodního soudu žádost o soudní rozluku manželství se svojí manželkou, paní R. Dále podal návrh na rozhodnutí o svěřeni dětí do péče a užívání rodinného domu. Dne 22. března 1990 předseda soudu určil termín jednání o již dříve učiněném pokusu o smír. Když zjistil, že pokus byl neúspěšný, prozatímně svěřil děti (narozené v letech 1984 a 1988) do péče paní R., jíž přiznal i právo užívat dům, a otci povolil dvakrát týdně styk s dětmi a uložil mu povinnost platit paní R. výživné. Po šesti jednáních, z nichž tři byla odročena na žádost stěžovatele, soudce pověřený přípravou věci k projednání dne 15. prosince 1994 nařídil, aby byl spis předán Okresnímu soudu v Nole (v provincii Neapol), který byl nyní místně příslušný k projednání věci. Jednání před tímto soudem bylo nařízeno až na den 8. května 1997. Téhož dne však soud z vlastní iniciativy jednání odročil na 10. července 1997 z důvodu nepřítomnosti soudce. Účastníci řízení předložili svá vyjádření dne 13. listopadu 1997 a jednání před příslušným oddělením soudu proběhlo dne 8. května 1998. V rozsudku ze dne 27. května 1998, jehož text byl téhož dne uložen v soudní kanceláři, soud prohlásil manžele za soudně rozloučené, potvrdil prozatímní opatření týkající se péče o děti a užívání rodinného domu a zvýšil výživné. Žádný z účastníků řízení se neodvolal.

Stěžovatel namítal, že nebylo respektováno jeho právo na projednání věci v přiměřené lhůtě zakotvené v článku 6 odst. 1 Úmluvy a že délkou řízení bylo také porušeno jeho právo na respektování rodinného života zaručené článkem 8 Úmluvy.

Právní posouzení – článek 6 odst. 1: Podle judikatury Soudu je nutno přiměřenost délky řízení posuzovat zejména s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů. V případech, které se týkají osobního stavu, je na místě zvažovat také význam předmětu řízení pro stěžovatele a je zapotřebí postupovat v řízení obzvlášť svědomitě vzhledem k možným důsledkům, které může nepřiměřená délka řízení pro stěžovatele mít, zejména pokud jde o jeho právo na respektování rodinného života. Soud konstatoval jedno období průtahů, které nebylo možno přičíst na vrub žalovanému státu, a dospěl k závěru, že věc nebyla nijak zvlášť složitá. Pokud šlo o postup orgánů, které ji řešily, měl Soud za to, že vzhledem k významu předmětu řízení pro stěžovatele (soudní rozluka a rozhodnutí o svěřeni dětí do péče a právu na styk s nimi) vnitrostátní soudy nepostupovaly se zvláštní péčí, kterou v podobných případech vyžaduje článek 6 odst. 1 Úmluvy. Různá období nečinnosti přičitatelná státu, zvláště období od 25. listopadu 1993 do 15. prosince 1994 a od posledně uvedeného data do 10. července 1997, byla v rozporu s požadavkem „přiměřené lhůty“. S přihlédnutím rovněž k celkové délce řízení Soud dospěl k závěru, že došlo k porušení článku 6 odst. 1.

Závěr: porušení (jednomyslně).